

Jugoslavija

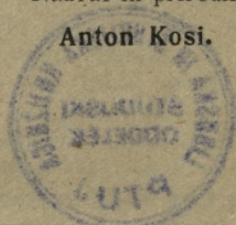
Cirilova knjižnica XVII. zvezek.

Iz otroških ust.

Smešno-modre črtice iz življenja naših malih.

Nabral in priredil

Anton Kosi.

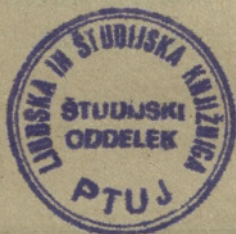

I. zvezek.

Maribor, 1926.

Tisk in zaloga Tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

57955

S-22.800-D

2.10.1989

Jean Paul

Uvod.

Srečen vsak vzgojitelj, bodisi oče, mati ali pa učitelj, ki se more zamisliti v duševno življenje in čustvovanje otrok, s katerimi se bavi. Meni je v mojem štiridesetletnem delovanju kot učitelju bila naklonjena ta sreča, in reči moram, da sem užil v občevanju z malimi največ tihe zadovoljnosti, nedolžne zabave — najlepše ure svojega življenja. Zlasti so me zanimale razne nedolžne izjave otrok; nisem jih preslišal, zasledoval sem njih izvor in dobil tako več ali manj jasen vpogled v otroško dušo in pojmovanje. Za mene je bilo tako otroško modrovanje nebeška rosa neradovoljnega veselja.

Spominjam se tukaj pomenljivih besed Jean Paula, ki jih je nekje napisal in ki se glase: »Da sem le nekoliko mogočen in neskončen, ustvaril bi si posebno zemeljsko oblo, nov svet, obesil bi ga pod prijazno zlato solnce. Na ta svet pa bi ne postavil nič drugega, kakor same ljubeznive otročičke, in te ljube stvarice bi ne smele rasti, ampak se večno igrati . . .«

Jaz pa še dostavljam: »in čebljati.« Čebljanje, razne izjave otrok, takozvano otroško modrovanje, te mora razvedriti, če si se nevoljen in truden obrnil od sveta. Tako otroško učenost najdeš v vsaki hiši, kjer so otroci, najdeš pa jo zlasti v šoli pri občevanju s prvenci.

Kaj vse se tu sliši, kaj vse izve!

Na misel mi prihaja tukaj dogodek, ki sem ga lansko leto doživel v prvem razredu osnovne šole.

Bližal se je čas birmovanja. Veroučitelj je pripravljajl otroke najnižje stopnje na spoved. Pa se oglasi deček Jožek iz prve klopi: »Mi pa bomo šli k spovedam!« — Nato jaz šaljivo: »Saj še ti ne znaš grešiti!« — Jožek: »Pa nas bodo gospod katehet učili.« —

Meni je šlo na smeh in tudi nekateri bolj brihtni otroci so se začeli smejati. Jožeka seveda to ni motilo, ostal je pri svojem prepričanju. Čez nekoliko dni sem vprašal zopet istega učenčka: »No, Jožek, ali že znaš grešiti?« — Jožek odgovori: »Še nas vedno niso učili; mogoče prihodnjo uro!« — Deček je mislil na pripravo za spoved.

Takih dogodkov iz otroškega življenja se izvršid dan za dnevom mnogo doma in v šoli; v nekaterih otroških izjavah tiči globok pomen, vse pa so več ali manj smešne ter vzbujajo v poslušalcu veselost. Da se otmo razne take otroške šaljivke pozabljivosti, prinašajo razni naši časniki v posebnih predalih dan za dnevom med drugimi smešnicami tudi one, vzete iz otroškega življenja. Kdor ima toplo srce in nekaj zanimanja za duševno žitje naših malih, se naslaja nad razno tako otroško modrostjo, in ta bo tudi z veseljem pozdravil pričujočo zbirko, v katero je sprejel podpisanec dokaj gradiva iz naših časnikov, precej pa tudi takih dogodbic, ki jih je doživel sam v občevanju z otroci, in ki še niso bile do sedaj nikjer priobčene.

Podpisani prireditelj pošilja pričujoče delce s pristrčno željo v svet, da bi našel prijazni čitatelj v knjižici toliko nedolžne zabave in razvedrila, kolikor ga je našel prireditelj pri nabiranju gradiva.

V Središču ob Dravi, na dan Nedolžnih otročičev
v letu 1926.

Anton Kosi.

Zadnja beseda.

Mati hčerki, ki je rada preveč govorila: »Zakaj hočeš imeti vedno zadnjo besedo?«

Hčerka odgovori: »Ah, ljuba mama, saj nisem vedela, da vi ne boste več govorili.«

Izgovor.

Mati: »Ali te ni sram, da s tako raztrganimi hlačami tekaš okrog?«

Tonček: »Mati, saj hodim vendar čisto počasi.«

Prevelika pokora.

»Čemu se jokaš, France?« vpraša mati sinčka od spovedi prihajajočega.

»O joj! Gospod kaplan so mi naložili pet očenašev za pokoro, jaz pa znam samo enega.«

Pri obedu.

Oče: »Ivek, ne jej toliko; kadar ti diši najbolje, tedaj nehaj!«

Ivek: »Prosim še eno skledico, oče, zdaj mi še ne diši najbolje.«

Rdeča barva.

Oče: »Kaj pa delaš tukaj, Anica?«

Anica: »Kriilo svoje punčke barvam.«

Oče: »S čim pa jo barvaš?«

Anica: »Z vinom, oče.«

Oče: »Kdo pa ti je povedal, da je vino rdeča barva?«

Anica: »Sosed je včeraj dejal, da je tudi vaš nos tako lepo rdeč od vina.«

Laskavo.

Petrček je povabljen k stricu na malo južino. Kava mu tekne izvrstno; zato reko stric: »Izpij, Petrček, še moje kavo, če hočeš piti iz moje skodelice.«

Petrček: »Da, stric, hočem, meni se pred nič-mur ne studi.«

Izvrstna kuharica.

Oče: »Kaj pa kuhaš tukaj, dete moje?«

Hčerka: »Počakajte malo, ker še sama ne vem, kaj bo.«

Kdo je tepec?

»Ti si pravi tepec«, reče mati nejevoljna svojemu sinku, ki si ni mogel zapomniti deset božjih zapovedi.

Sinček pa jokaje pravi: »Tepec pa že nisem; oče so tepec, ker me vselej tepo, kadar kaj narobe naredim.«

Tepel jo bo.

Bog ve, kaj bode iz majhnega Pepčka, ki svojo mater venomer nadleguje, rekoč: »Mama, kupi mi vendar majhno sestrico!«

Mati: »Pa kaj boš ž njo?«

Pepček: »Tepel jo bom!«

Zatisni oči!

Vnuk: »Zatisni vendar oči, dedek!«

Dedek: »Zakaj pa, ljubček moj?«

Vnuk: »Zato, ker je oče rekel, da se takoj, ko zatisneš ti oči, preselimo v tvojo hišo!«

Presenečenje.

Karlek: »Jaz ne grem več domov, dedek, jaz ostanem raje pri tebi.«

Dedek: »A zakaj nočeš iti domov?«

Karlek (jokaje): »Ker se moram vsak dan učiti neko neumno čestitko.«

Dedek: »Čestitko? Za koga pa?«

Karlek: »Za tvoj god, dedek!«

Tudi odgovor.

»Kako pa sediš, Milček?«

Milček: »Hvala, čisto dobro!«

Novoletno voščilce.

Sinček: »Oče, bodite tako dobri, pa mi napišite novoletno voščilce.«

Oče: »Za koga pa, sinček moj?«

Sinček: »Za vas, oče!«

Oče: »In zakaj bi tega ne pisal sam?«

Sinček: »Ker znate vi mnogo boljše pisati nego jaz.«

Dve čestitki.

I.

Preljubi moj dedek, za rojstni dan ti želim iz srca vse dobro, zlasti pa želim, da bi ljubi Bog še prav mnogo let zdrav ostal.

II.

Šestletni Nacek pride s svojim štiriletnim bratcem dedeku za god čestitat in izvrši svojo nalogo tako-le: »Ljubi dedek, midva vam želiva za god vse dobro, in mati so rekli, če nama daste kaj denarja, naj ga močno poveževa v robec, da ga ne izgubiva po poti.«

Še ena čestitka.

Vnuk: »Ljubi dedek! Za tvoj god ti želim iz srca vse dobro.« Čez nekoliko časa vpraša: »Dedek, ali boš to dobro vse sam pojedel?«

Otroško umevanje.

Otrok (materi): »Ljubi Bog je gotovo močno bolan.«

Mati: »Kako moreš kaj takega reči?«

Otrok: »Saj ste rekli, da je Bog našega ljubega doktorja k sebi poklical!«

Prevelika praska.

Majhni Francek se pravkar pripravlja, da bi izmaknil iz sladkorne posodice košček sladkorja, četudi se mu je reklo, da ljubi Bog vse vidi in vsako grešno dejanje kaznuje. Kar naenkrat močno zagradi. Preplašen izpusti deček sladkor, in ko se strah v njem malo poleže, pravi: »No, pa taka praska zavaljo majhnega koščka sladkorja!«

Po lastnem opazovanju.

Stric: »Povej mi, Tinče, kdo je v vašem razredu najbolj len?«

Tinče: »Kako morem to znati?«

Stric: »No, to lahko spoznaš in sicer: če se vsi drugi pridno učijo in pišejo, kdo sedi takrat brez dela in gleda od dolgega časa zdaj enega, zdaj zopet drugega?«

Tinče: »To je gospod učitelj!«

Izgovor.

»Zakaj si bil danes po šoli zaprt?« vpraša strog oče svojega sinčka.

Sinček: »Zato, ker se je sosedov Jakec pred šolo tepel.«

Oče: »Radi tega vendar nisi bil ti kaznovan!«

Sinček: »Da, oče, a on se je tepel z menoj.«

Stalna potreba.

Gospa: »Ti, Anica, še vedno hodiš k nam po juho za bolno sestrico; a slišala sem, da je sestra že zdrava.«

Anica: »Zdrava je že, je pa še vedno.«

Ne more najti.

Oče: »Kaj pa iščeš tako skrbno po pratiki?«

Sinček: »Rad bi našel god našega gospoda učitelja.«

Oče: »Kako pa je ime tvojemu g. učitelju?«

Sinček: »Simonič!«

Zakaj joka.

»Zakaj jokaš, Pepček?«

»Mirko ima tudi peceljček (špilo) pri klobasi, jaz pa ne.«

»Saj peclja ne moreš pojesti.«

»Pojesti ne, pa — polizati.«

Ali nič drugega?

»Tako majhen si, pa že hodiš v šolo. Povej no, kaj pa delaš v šoli?« vprašajo gospod župnik malega Jožeka.

Ta pa odgovori: »Čakam, da bode pozvonilo, da pojdem zopet domov.«

Radovedni Vilko.

»Ata, zakaj pa vzamete vselej psa s seboj, kadar greste na lov; ali se morda bojite zajca?«

Dober otrok.

»Martinek, kje pa je kos potvice, ki je bil prej tukaj na mizi?«

»Dal sem ga nekemu dečku, ki je bil tako zelo lačen.«

»No, si že priden; lačne nasititi je dobro delo usmiljenja. Kdo pa je bil tisti deček, ki si mu postregel?«

»Jaz!«

Prebrisani Jurček.

Jurček: »Mama, ali mi daste dva dinarja za re-
veže?«

Mama: »Kje pa je revež?«

Jurček: »Na oglu stoji in prodaja sladkorčke.«

Kdo vleče.

»Matijček, pusti no mačko in je ne vleci za rep!«

Matijček strumno odgovori: »Šaj je ne vlečem,
jaz jo le za rep držim, vleče pa mačka.«

Neprimerni primer.

Teta, ki je bila nekoliko šepava, razlaga svoje-
mu malemu nečaku, kako imajo tisti, katerim manj-
ka kak čut, druge toliko bolj razvite. Tako n. pr. ima
slepec veliko občutljivejši tip kot kak drug človek.

Nato se oglasi ukaželjni nečak: »Teta, vi imate
tudi eno nogo krajšo, zato je pa druga daljša.«

Pravica do večjega štruklja.

Tonček in Mihec sedita z materjo pri skledi aj-
dovih štrukljev. Mlajši, Tonček, si izbere največji
kos.

»Pa Tonček, pusti vendar večji kos Mihcu, ki je
dve leti starejši in se njemu spodobi.«

Tonček: »Naa, zato je pa Mihec tudi štruklje dve
leti prej jedel kot jaz.«

Vzrok prepira.

Mati: »Anica, zakaj se zopet prepiraš s svojo se-
strico?«

Anica: »I veste, igrali sva se Adama in Evo, pa
je vse jabolko sama pojedla«, se izgovarja Anica.

Naj jo »izradirajo«.

Jerica se je šla z očetom zapisat med abece-
darje. Nekaj časa ji je bilo v šoli jako všeč. Potlej

se je pa naveličala in nekega dne pravi očetu: »Kaj ne, ata, da pojdete z menoj k učitelju, naj me zopet »izradirajo«.«

Pokažen nasmeh.

Malega Jakca so morali mati kaznovati; postavili so ga v kot, kjer je moral mirno stati. Jakec se začne čudno kremžiti in spakovati.

»Jakec!« ga posvarijo mati, »kako moreš vendar tako neuljuden biti in vpričo mene se tako grdo spakovati.«

»Oh mama!« odgovori Jakec ihte, »saj sem se vam hotel lepo nasmejati, pa se mi je pokazilo.«

Odkritosrčno.

Teta (majhnemu nečaku, ki je bil pri nji na obedu): »No, Jurček, kako ti je pri nas dišalo?«

Jurček: »Oh, da; včasih pri nas tudi ni boljše, pač pa več vedno.«

Še ena z obiska pri teti.

Teta (ki je prinesla pravkar juho na mizo): »Na katerem koncu mize bi rad sedel, Mirko?«

Mirko: »Na nobenem, teta; doma sedim vedno na stolu.«

Hud pes.

Neki gospod je šel mimo neke hiše. Na pragu je sedel majhen deček in vprašal: »Gospod, ali se ne bojite našega psa?«

Gospod ga vpraša: »Kje pa ga imate? Je-li velik?«

Deček: »Naš oče nam ga mislijo prihodnje leto kupiti.«

Napačno razumel.

Mati uči svoje otroke moliti »Oče naš«. Ko pridejo do šeste prošnje: »Ne vpelji nas v skušnjava«,

se oglasi najmanjši otrok: »Mama, pa ne na malem vozičku, ta bi se zlomil.«

Pasji rep.

Metka je prvokrat v življenju videla kačo. Strmeč pokliče mater: »Mama, mama, tam-le pa repek mahlja, pa ni nič psa zraven!«

Prepozni jok.

Mati: »Zakaj se jokaš?«

Sinček: »Ker sem včeraj padel in se pobil.«

Mati: »No, ta je pa lepa; zakaj pa se nisi včeraj jokal?«

Sinček: »Ker vas včeraj ni bilo doma.«

Umivanje je nepotrebno.

I.

Mati: »Janezek, umij si lepo roke, predno greš v šolo!«

Janezek: »Čemu neki, saj v šoli itak malokedaj roko vzdignem.«

II,

Drejčku je z velikim trudom mati umila obraz. »Zdaj pa še roke«, pravi mati.

»Ni treba, mama, roke vtaknem itak v žep«, odvrne deček.

Mucka in punčka.

Teta vpraša šestletno Pavlico, kaj ima rajši — mucko ali punčko.

Pavlica premišljuje več časa, kaj naj odgovori. Slednjič zašepeče teti na uho: »Mucko imam rajši, pa nikar ne pravite tega punčki.«

Zamašena krava.

Dva velikomestna dečka, ki še nikoli nista videla krave in načina, kako se molze, sta gledala kmetico pri molžnji.

»Kako neumno«, pravi eden, »nateza in vlači, namesto da bi zamaške ven potegnila, pa bi mleko samo teklo iz krave.«

Hladnokrvnež.

Večji brat manjšemu: »Janezek, če takoj ne utihneš, te vržem na travnik, da te tam naša Dima (krava) požre.«

Janezek: »Se ne bojim, saj me dekla zvečer gotovo izmolze.«

Najboljši dokaz.

Mati vpraša sinčka: »Ali si si umil roke?«

»Da, mati«, odvrne deček, »samo pogledjte, kakšna je obrisalka!«

Neumesten poziv.

»Mama«, zavpije Matijček, »poglejte no hitro skozi okno!«

Mati: »Nimam časa, moram kuhati,«

Matijček: »No, pogledjte vendar, samo za trenutek!«

Mati: »Kaj vendar hočeš?«

Matijček: »Tukaj moj prijatelj Petrček noče verjeti, da vi škilite.«

Najboljše varstvo.

Triletna Katika je s pestunjo sama doma. Ko se je zmračilo, pravi deklica: »Mara, nič se ne boj, saj je Katika pri tebi!«

V zverinjaku.

Petletni deček pred zverinjakom opazujoč leva: »Pridi no sem, lev, saj ti nič ne storim!«

Dozdevna kukavica.

Majhni Mihec se je peljal spomladi z očetom v gozd. Doma imajo uro, ki pri vsakem bitju ure zakliče »kuku«. Ko prideta z očetom v gozd, se naen-

krat zasliši klic kukavice. Deček začuden obstoji, se ozira okrog in vpraša: »Oče, kje pa visi ura?«

Kratka molitev.

Majhna Jožica moli vsak večer svojo molitvico. Nekega večera, ko je že zelo zaspana, pravi materi: »Mama, moja molitev je tako dolga, molive raje Ankinino molitev, ki jo moli vsako jutro.« (Anka je namreč sobarica in spi z Jožico v eni sobi.)

Mati: »Ali moli Anka vsako jutro na glas svojo molitev?«

Jožica: »Da, mama, Anka moli: O ljubi Bog, ali moram že zopet vstati?«

Ne pride na čisti zrak.

Mati: »Ernest, bodi vedno priden, zakaj ljubi Bog vidi in sliši vse.«

Ernest: »A kje je ljubi Bog?«

Mati: »V nebesih, ljubo dete.«

Ernest: »Jeli vedno tam?«

Mati: »Vedno, dan in noč.«

Ernest: »Pa ne pride nikoli na čisti zrak?«

Kaj je godovni dan.

Petletni Tinček razlaga svojemu stricu, ki je prišel na obisk, da bode jutri njegov god.

»Ali pa tudi veš«, vpraša stric, »kaj je to: god?«

»O da«, pravi deček, »god je tisti dan, ko se je torta.«

Zakaj tako na tanko?

Milan (materi): »Že zopet mažeš za Dolfeka tako na debelo surovo maslo na kruh?«

Mati: »Ne, Milček, to je za tebe!«

Milan: »O jej, pa tako na tanko!«

Odkritosrčno obžalovanje.

Majhno Reziko je stric malo podražil, zato mu zabrusi v obraz besede: »Pa si ti neumen!«

Mati (ogorčena): »Kako moreš reci o stricu, da je neumen? Idi takoj k njemu, pa mu reci, da ti je žal!«

Rezika se bliža s kislosladkim obrazom stricu, mu ponudi ročico z besedami: »Meni je žal, striček, da si neumen!«

Nima nikoli dovolj.

Lenika dobi od sosede jabolko, pa se ne zahvali.

Mati: »No, Lenika, kako se reče, če kaj dobiš?«

Lenika: »Prosim, še eno!«

Rada bi si pomagala.

Mati opominja svojo hčerko z besedami: »Otroci ne smejo biti sladkosnedni ter ne smejo ničesar vzeti, četudi ni nikdo navzoč, zakaj ljubi Bog vidi vse.« To izgovorivši, postavi pogačo na mizo, pa odide v kuhinjo. Deklica čuti, da je sama. Hrepenenje po pogači jo premaga, zato reče: »Ah, ljubi Bog, prosim te, idi za trenutek iz sobe!«

Majhni prebrisanee.

Karlek je bil poreden, zato ga postavi mati za kazen v prvi sobi v kot, naj bi se ondi sramoval. Čez nekoliko časa zasliši deček iz druge sobe veseli smeh svojih bratcev in sestic, ki se ondi igrajo. Rad bi videl, kaj se v drugi sobi godi, zato se obrne proseče k materi, rekoč: »Mama, ali se smem v drugi sobi dalje sramovati?«

Motena komodnost.

Štiriletni Jurček je dobil sestrico, ki vedno joka in vpije ter da materi mnogo oravka.

»Oh, mama«, pravi deček nekega dne, »spravi vendar to neumno punčko iz hiše, da bomo zopet sami med seboj!«

Mesarjeve noge.

Mati: »Idi v mesnico, Cirilček, pa poglej, če ima mesar svinjske noge!«

Cirilček sluša, a ko se vrne, reče: »Pri mesarju sem bil, pa nisem nič opravil, ker je bil mesar obut!«

Ni prav razumel.

Mati: »No, Jožek, ali si premenil nogavice?«

Jožek: »Sem, mama; ono z leve noge sem nategnil na desno nogo.«

Otroška modrost.

Mati (ki je svojega sinčka pravkar s šibo natepla): »In sedaj mi povej, Janezek, zakaj si bil tepen?«

Janezek: »Vidite, mati, kako ste krivični, tepete me, pa sami ne veste, zakaj?«

Še tete je treba.

V neki družini je bilo zelo veliko dela. Mala Anica je gledala skozi okno. Kar zagleda teto in vzklikne: »Mama, teta pridejo!«

»No«, odvrne mati, »ravno te nam zdaj še manjka!«

Ko teta vstopi, vidi, da so nekako v zadregi, zato se opravičuje: »Zdi se mi, da danes nisem prišla prilično, da sem vam nadležna.«

»O ne, teta«, hiti Anica, »mama so že rekli, da ravno vas še manjka!«

V lekarni.

»Kaj bi rad, deček?«

»Praška zoper stenice.«

»Za koliko?«

»No, za kakih par tisoč!«

Sneženi mož.

Oče so obljubili Jankotu, da mu naredijo snežnega moža, kakor hitro bo zopet snežilo. Ko je začel sneg naletavati, brž spomni deček očeta in prosi, naj mu naredi obljubljenega moža.

»Danes še ni mogoče«, reko oče, »danes je še premalo snega.«

»Pa naredite samo noge«, moleduje Janko, »in kadar bo zopet snežilo, pa še prsi in glavo.«

Oče izpolnijo sinčku željo in nagrabijo iz plivega snega dva stebrička, ki bi naj pomenila noge prihodnjega moža. Drugo jutro pa so z drugim snegom vred izginile tudi noge obljubljenega moža. Žalosten vzklikne Jankec: »O jej, noge so že odšle!«

Osnažena žepna ura.

Mož (ženi): »Jaz ne vem, kaj je z mojo žepno uro; mislim, da jo bom moral dati urarju, da jo bo osnažil.«

Majhen sinček (naglo): »Ah, ata, to pač ni potrebno, Tilka in jaz sva jo že v škafu kopala.«

Tovariševo sočutje.

Gospa: »To je lepo od tebe, Dušan, da si se spomnil svojega bolnega prijatelja ter ga prišel obiskat. Tukaj imaš košček kolača, ki sem ga spekla za bolnega Milana, pa ga sedaj ne sme jesti.«

Dušan: »Kaj ne, gospa, ako Milan umre, dobim jaz njegovo škatljo z vojaki?«

Pogovor o kometih.

Pavel in Rozina se pogovarjata o kometih.

Pavel: »Veš, Rozina, ako komet zadene ob kako zvezdo, potem je konec sveta.«

Rozina: »O, komet pri tem gotovo pazi.«

Za več.

Mati pripoveduje svoji hčerkici, kako je Judež Iškarijot prodal Jezusa za 30 srebrnikov, in vpraša potem: »Ali bi dala Jezusa za 30 srebrnikov?«

»Pač ne, za več«, odvrne naglo deklica.

Zakaj je tih.

Oče: »Čemu pa tako vpiješ, Lizika? Poglej, kako je Mirko miren in tih.«

Lizika: »Seveda je tih. On je namreč ata, ki pride pozno po noči iz krčme domov, jaz sem pa — mati . . .«

Stiska na mesecu.

Micika: »Ata, ali živijo na mesecu tudi ljudje?«

Oče: »Gotovo, Micika.«

Micika: »To mora biti zgoraj stiska, kadar je prvi ali zadnji krajec.«

Mali vremenski prorok.

»Mama, meni se dozdeva, da dobimo slabo vreme.«

»Kako prideš do tega, Tonček?«

Tonček: »Barometer je padel.«

Mati: »Odkod to znaš?«

Tonček: »Jaz sam sem ga vrgel na tla!«

Hitro si je znala pomagati.

Šestletna Ljudmila priteče veselega obraza z igrališča domov ter radostno vsklikne: »Mama, jaz poročim Glavnikovega Franceta.«

Mati: »Ali dete, za ženitev je treba dveh.«

Ludmila: »No, potem pa še vzamem Lesničarjevega Toneta.«

Naravni vzrok.

Gospod: »Kako je to, Jakec, da te tvoj oče toliko krat natepe?«

Jakec: »Ker je močnejši od mene.«

Tudi vzrok.

S ponosom predstavi oče svojega starejšega sinčka stricu, ki je prišel na obisk.

»Kaj pa hočeš biti, Branko, kadar boš velik?« vpraša stric.

Na veliko začudenje očetovo odgovori Brankec: »Dimnikar, da se mi ne bode treba nikdar umivati.«

Očeta je pripravil.

Markec: »Oče, jutri bi morali prinesti v šolo pet dinarjev za kolek za naznanilo, mislim pa, da si ta denar lahko prihranimo.«

Najboljše sredstvo.

Pavlek, ki je po stopnjicah padel, neizmerno vpije, četudi se ni poškodoval.

»Ali ti naj napravim ovitek?« vpraša mati.

»Ah ne, daj mi raje malo malinjevca piti«, odgovori deček solznih oči.

Mati: »Malinjevec vendar ni za nogo, ampak le za želodec.«

Pavlek: »Mama, saj se je vendar tudi želodec z menoj po stopnjicah valjal.«

Zakaj cunj ne kuhajo.

Gospa pride k prijateljici. Pogovarjata se o gospodinjstvu. Na vrsto pride tudi perilo. Gospa pravi: »Jaz imam navado, da cunje pred perilom vselej malo pokuham.«

Majhna domača hčerka to sliši in se hitro oglasi: »Naša mati pa cunj ne kuhajo, ker jih pri nas ne jemo.«

Koga više.

Nenogačev Ivanek ni nikogar vikal. Pride nekega dne h gospodu župniku, ki ga šaljivo vprašajo tako-le: »No, Ivanek, povej mi, koga ti višeš?«

Ivanek naglo odgovori: »Ateja, mamó in tebe!«

Previden učenček.

Janezek, slab učenček, reče nekega dne materi: »Mati, danes mi pa le debele hlače oblecite, danes prinesem šolsko naznanilo domov.«

Velik oče.

Jožek: »Moj oče je tako velik, da vidi preko tega le plot!«

Francek: »Moj tudi, kadar si dene visok klobuk na glavo.«

Najljubši predmet.

Stric: »No, Janezek, kateri učni predmet ti je v šoli najbolj všeč?«

Janezek: »Petje, stric.«

Stric: »In zakaj ravno petje?«

Janezek: »Zato, ker nimam posluha in sem petja oproščen.«

Kaj v šoli ni prav.

Milico, ki je bila prvokrat v šoli, vprašajo mati: »No, Milica, kako je bilo v šoli? Kaj ne, da je prijetno?«

»Nič kaj posebno«, odgovori Milica, »dvakrat smo molili, pa nobenkrat jedli.«

Kako dobro zna plavati.

Vročje je bilo. Pri obedu je bil govor o kopanju in mati reče enemu sinov: »Glej, da se kmalu naučiš plavati, drugi že vsi znajo!«

Sinček pa odgovori: »Saj že znam; včeraj sem tako plaval, da sem imel vsa kolena krvava.«

Če le sliši . . .

Mati (otrokom, ki so delali v sobi velik hrup): »Otroci, zdaj pa bodite nekoliko časa lepo tihi!«

Mala Lenica (nekoliko pozneje): »Mati, ali nas slišite, kako smo tihi?«

To je še od včeraj.

Mati: »Nacek, Nacek, ti si mi že zopet izmaknil čokolado, v tvojih očeh je to zapisano.«

Nacek: »Oh, mama, to je še od včeraj!«

Nadaljevanje molitve.

Babica bi rada svojega vnuka naučila kratke molitvice in začne tako-le: »Jaz sem majhen . . .«

Takoj se oglasi Petrček ter vsklikne: »In ti si velika!«

Čudna imena.

Učitelj vpraša učenca: »Kako je ime tvojemu očetu, Nace?«

Učenec: »Ta stari.«

Učitelj: »Kako pa materi?«

Učenec: »Baba.«

Učitelj: »Kako more to biti?«

Učenec: »Lahko, ker moja mati ne pravijo očetu nikoli drugače kakor »ta stari«, a oče materi tudi ne drugače nego »baba«.

Učitelj: »Če je temu tako, kako pa pravijo tebi?«

Učenec: »Meni pa pravijo »kaštronček«.

Štirje spoli.

Učitelj: »Koliko spolov razločujemo v slovnici?«

Učenec: »Štiri.«

Učitelj: »Kako to?«

Učenec: »Moški, ženski, srednji in nežni spol.«

Ni nevarnosti.

Učitelj: »Andrejček, ti ne smeš v šolo, mati imajo osepnice, ki so nalezljiva bolezen. Pazi, da ne dobiš od matere tudi ti te bolezni!«

Andrejček: »Ne bojte se, gospod učitelj, jaz od svoje matere ničesar ne dobim, ker so mi samo mačeha.«

Iz prirodopisja.

Učitelj: »Krt požre vsak dan toliko, kolikor sam tehta.«

Mala Nežica (iz prve klopi): »Prosim, gospod učitelj, kdo pa pove krtu, koliko tehta?«

Predober kup.

Judovski učitelj: »V čem so se pregrešili Jakobovi sinovi, ko so prodali svojega brata Jožefa?«

Vsi judovski otroci: »V tem so se pregrešili, da so ga dali preceno.«

Iz zvezdoznanskega zemljepisa.

Učitelj: »Kakor smo torej slišali, ima navadno leto 365 dni. Povej mi sedaj, Tinče, kateri mesec v letu je najkrajši?«

Tinče (ne odgovori ničesar, nego se drži na jok).

Učitelj: »No, zakaj ne odgovoriš?«

Tinče: »Zato ne, ker ne vem, kateri mesec, ker sem do sedaj še samo enega videl.«

Iz zdravoslovja.

Učitelj: »Povej nam, Mirko, zakaj pokapamo ljudi tako globoko, kadar umro?«

Mirko: »Ljudi pokapamo zato tako globoko, da bi po smrti ne strašili.«

Razne kovine.

Učitelj tolmači otrokom pojmu »kovine«. Med drugim pravi: »Vse kovine se dado kovati. Imenuj mi sedaj kako kovino, Janezek!«

Janezek, vstane, pomišlja nekoliko ter naposled krepko odgovori: »Naša kobila je tudi kovina, ker jo dado oče včerkat podkovati.«

Nova pijača.

Učiteljica: »Naštej mi najnavadnejše pijače, France!«

Učenec: »Voda, vino in kava.«

Učiteljica: »Kdo še ve za kako pijačo?«

Učenec (v zadnji klopi): »Likof je tudi pijača!«

Premalo čutov.

Učitelj: »Jakec, povej nam, koliko čutov ima človek?«

Učenec: »Človek ima petero čutov.«

Učitelj: »Kako se zovejo?«

Učenec: »Vid, sluh, okus in tip.«

Učitelj: »No, in kaj je z nosom, ali ne vohaš tudi?«

Učenec: »Ne, gospod učitelj, danes ne morem, ker imam nahod.«

Čuden opis mesta.

Jurče (opisujoč mesto): »Hiše stoje tako na kupu, da bi še mimo ne mogli iti, ko bi ne bilo ulic vmes.«

Je že prepozno.

Janezek se je nekoliko prehladil in mora v šoli pogosto po potrebi. Učiteljica opozori kateheta na to okolnost in ga prosi, naj pusti dečka na stran. Duhovni gospod se spomni na to šele ob koncu ure in da otroku tozadevni migljaj. Ta pa junaško vstane in reče: »Gospod katehet, je že prepozno!«

Iz nazornega nauka.

Pri obravnavi raznih vrst vozov vpraša učitelj: »Kaj je kočija?«

Učenec odgovori: »Kočija je žena od kočijaža.«

Umreti moramo.

Katehet vpraša potem, ko je govoril z malimi 1. razreda o nebesih: »Kaj moramo storiti, ako hočemo priti v nebesa?«

Nato odgovori majhna Emica: »Umreti moramo!«

Prijetno življenje.

Katehet: »Predno je bil svet ustvarjen, ni bilo še nikjer nobene reči.«

Oton: »Torej tudi nobene šole? Oj, kako so pač imeli otroci takrat prijetno življenje.«

Vsi so slišali.

Učitelj posvari učenca, ki šepeta: »Bodi že vendar enkrat tiho!«

Učenec: »Prosim, gospod učitelj, vsi so slišali, da nisem rekel niti besedice!«

Višina Triglava.

Učitelj: »Kako visok je Triglav?«

Učenec: »Grozno visok!«

Kaj vidi nad seboj.

Katehet: »Kaj je razpeto nad tvojo glavo, kadar si zunaj na prostem, Nežica?«

Nežica: »Nebo!«

Katehet: »Dobro; a če je nebo oblačno in vreme deževno, kaj pa takrat vidiš nad seboj?«

Nežica: »Dežnik, gospod katehet.«

Dober računar.

Učitelj: »Ako dam tvojemu očetu tri kanarčke, tebi pa štiri, koliko kanarčkov imate potem doma?«

Moric: »Devet, gospod učitelj!«

Učitelj: »Bedak, saj je vendar tri in štiri sedem, a ne devet.«

Moric: »Pa jih je vendarle devet, ker imamo dva kanarčka itak že doma.«

Kolumbovo jajce.

Učitelj: »Kdo je bil Kolumb?«

Učenka: »Kolumb je bil ptič.«

Splošen smeh. Ko se ta poleže, se je dognalo, s katerega stališča je imela deklica prav.

»Čitala sem«, pravi deklica, »v čitanki svoje starejše sestre nadpis: Kolumbovo jajce.«

Kako se olajša izpraševanje vesti.

Katehet pri nauku o spovedi: »Kako si olajšamo izpraševanje vesti?«

Učenec: »Če ne grešimo!«

Lastnost vode.

Učitelj: »Ali mi veš povedati kakšno lastnost, ki jo ima voda?«

Učenec: »Da, gospod učitelj; če se umivamo v vodi, postane kalna in umazana.«

Čemu so oči.

Učitelj (v 1. razredu): »Čemu ima človek oči?«

Mala Štefica: »Zato, da jih zapre, kadar spi.«

Kaj so delali Izraelci.

Katehet: »Kaj so delali Izraelci, ko so prišli skozi Rdeče morje?«

Učenka: »Sušili so se!«

Iz slovnice.

Učitelj: »V slovenščini razločujemo torej štiri čase: sedanji, pretekli, prihodnji in predpretekli čas. Kateri čas je v stavku »Voda je zmrznila.«?«

Učenec: »Zimski čas.«

Kako deli.

Učitelj: »Ako si delita s svojo sestro osem jabolk, koliko dobi vsak od vaju?«

Učenec: »Enkrat dobiva dve, drugikrat pa štiri jabolka.«

Učitelj: »Kako to?«

Učenec: »Ako delim jaz, dobim jih jaz šest, a sestra dve, a če jih deli sestra, dobi jih ona šest, a jaz dve.«

Misli ob hoji na visoko goro.

Šolska naloga višje stopnje osnovne šole se je glasila: Misli ob hoji na visoko goro lepega poletnega dne se naj kratko izrazijo.

Najkrajšo nalogo o tem predmetu je oddal debeli Dušan; pisal je namreč samo te-le besede: »O, da bi bil že skoraj zgoraj!«

Kdo več razume.

Učitelj: »Te računske naloge nisi naredil sam, Tonček, kdo jo je izdelal?«

Učenec: »Oče.«

Učitelj: »Vso nalogo?«

Učenec: Ne vse, jaz sem jim nekoliko pomagal.«

Najkoristnejši del noža.

Učitelj je pokazal učencem žepni nožič, ki je imel pet rezil. Ko jim je razložil uporabo vsake klinje, je končno vprašal: »Kdo mi more povedati, katero klinjo najbolj rabim?«

Neki deček takoj zakliče: »Čepovlečec« (vijak za zamaške).

Zvita glava.

Učitelj: »Čemu gradijo mostove?«

Učenec: »Zato, da lahko reke pod njimi teko!«

Najprimernejši čas.

Učitelj: »Kedaj je najprimernejši čas za obiranje (trganje) sadja?«

Učenec: »Če gospodarja ni doma in je pes priklenjen.«

Kaj ima v žepu.

Učitelj: »Koliko je deset manj deset?«

Učenec (molči).

Učitelj: »No, ne veš tega? Ako bi imel bankovec za 10 dinarjev v žepu in bi ga izgubil; kaj imaš potem še v žepu?«

Učenec: »Luknjo, gospod učitelj!«

Iz napačnega predalčka.

Katehet: »Iz koliko delov obstoji človek?«

Učenec (ki ni pazil): »Iz odgovora in sedem prošenj.«

Ali Bog ve vse.

Katehet: »Ali Bog vse ve?«

Učenec: »Da, Bog ve vse, ker je vseveden.«

Katehet: »Ali Bog ve, da si ti priden?«

Učenec: »Ne!«

Katehet: »Zakaj pa tega ne ve?«

Učenec: »Zato ne, ker nisem priden.«

Ime prve žene.

Katehet: »Kako je bilo ime prvemu človeku?«

Učenec: »Adam.«

Katehet: »In prvi ženi?«

Učenec: »Gospa Adamova.«

Kam je šel na stran.

Prvi dan v šoli med prvenci. Jurček se odpravi meni nič, tebi nič iz klopi, zapusti šolsko sobo ter reče naravnost, kaj je vzrok, da mora ven.

»V šoli se reče drugače«, pojasnjuje učitelj, »n. pr.: grem na stran, ali: moram na stran..«

Drugi dan opazi učitelj, da je Jurček nenavadno nemiren in izpreminja barve.

»Kaj pa ti je, Jurček?« vpraša učitelj.

»Prosim, gospod učitelj, jaz sem v hlače na stran šel«, odgovori deček.

Nenavadna prošnja.

Mala Emica bi morala popoldne pomagati materi perilo obešati. Mati ji je naročila, da si izprosi pri

učitelju za popoldne prosto. Emica je storila to z besedami: »Prosim, gospod učitelj, da bi me pustili popoldne vesiti.«

Ne spi v postelji.

Učiteljica uči učenke novo večerno molitvico, v kateri se nahajajo med drugim besede: »moja posteljica je topla in mehka«. Nekoliko dne za tem se hoče učiteljica prepričati, katere učenke novo molitvico zvečer molijo. Oglase se vse učenke, razen ene. Na vprašanje, zakaj tudi ona ne moli te lepe molitvice, odvrne deklica nakratko: »Jaz spim na klopi pri peči, pa ne v postelji.«

Iz šolske naloge.

Sanjalo se mi je, da sem šel skozi velik gozd. Tam je bilo mnogo divjih živali, med temi tudi medvedje. Jaz sem hotel enega ustreliti. Medved pa me je zgrabil in požrl. Zdaj sem bil v njegovem trebuhu. Skakal sem v trebuhu sem in tje. Končno me medved vrže iz sebe. Močno sem padel —. Ko sem se zbudil, ležal sem pred posteljo na tleh.

Lažja žrtev.

Katehet razlaga otrokom o Abrahamu in o žrtvi Izaka. Katehet naglaša, kako velika je bila žrtev, ki jo je Bog zahteval od Abrahama. Na vprašanje, je-li ne bi Bog mogel zahtevati lažje žrtve, odgovarjajo otroci različno.

»Kaj bi Abraham pač lažje žrtvoval?« vpraša končno katehet.

Vse molči.

Končno se ojunači mesarjev Pepek ter zavpije: »Svojo taščo!«

Kaj je pasla.

Učiteljica (leni učenki): »No, seveda, Micika, zopet si lenobo pasla!«

Mieika pa odgovori: »O ne, samo kravo.«

Kdo ga zagovarja.

Katehet: »Kdor je priden in dela dobro, pride v nebesa. Kaj pa se zgodi z onim, ki dela hudo?«

Učenec (odvetnikov sin): »Tega pa moj oče zagovarja.«

Jedna ljubav je druge vredna.

Prvi šolski dan je. Učitelj je odkazal prvencem prostore, potem pa vpraša dečka, v prvi klopi sedečega: »Kako se pa ti pišeš?«

Junaško odgovori deček: »Jožef Vrbančič — in ti?«

Važno vprašanje.

Ob koncu drugega šolskega dne pravi učiteljica svojim prvencem: »Kdo izmed vas bi rad kaj vprašal, naj se oglasi!«

Boječe dvigne mala Tinica roko.

»No, Tinica, kaj bi pa rada?«

»Gospodična, kedaj se začnejo počitnice?«

Kaj je njen oče.

V šoli izprašuje učitelj otroke po očetovem poklicu. Ko pride na vrsto Malika, odgovori ta: »Moj oče je zelo praktičen zdravnik.«

Čuden glavnik.

»France« — vpraša učitelj — »France, kako je to, da se danes nisi počesal? Ali nimate glavnika?«

»Imamo«, odreže se France, »imamo dva, toda nobeden nima zobcev.«

Slabi časi.

Učitelj: »Razlagal sem vam zadnjič o štirih letnih časih. Kakšen čas je sedaj?«

Učenec: »Slabi časi so, pravijo naš oče.«

Zadeta (pogojena) računska naloga.

Učitelj napiše na šolsko tablo nalogo ter vpraša: »Kdo zadene sedaj ta račun?«

Učenec (porednež iz zadnje klopi): »Jaz, gospod učitelj!« (Pri tem vrže svojo kapo proti tabli.)

Zakaj ne more pokazati.

V šoli govore o človeškem telesu. Učitelj kaže otrokom posamezne dele telesa na stenski tabli. Jožek to ponovi in pravi: »Možganov pa ne morem pokazati, ker jih nimam!«

Kašljal bode.

»Zakaj te ni bilo včeraj v šolo?« vpraša učitelj Zabavnikovega Dolfeka.

»Kašljal sem«, odgovori Dolfek.

»Mene tudi ne bo v petek v šolo«, se oglasi Lončarjev Jožek.

»No, zakaj pa tebe ne bode?«

»Zato, ker bom tudi kašljal«, odreže se Jožek.

Kaj imajo ptice namesto dlake.

Učitelj: »Kaj imajo ptice namesto dlake?«

Učenec molči.

Učitelj: »No, kaj imate doma v postelji?«

Učenec: »Bolhe.«

Dobro znamenje zdravja.

Učitelj: »Kaj pa dela tvoj bolani bratec, ali mu je že kaj bolje?«

»Bolje, danes je bil že dvakrat tepen.«

Ne more jih šteti.

Učitelj: »No, Nacek, koliko prstov imaš na rokah in na nogah?«

Nacek (šteje): »Na rokah jih imam deset, na nogah pa jih ne morem šteti, ker sem danes obut.«

Razmišljen učenec.

Učitelj je izpraševal slovnico in opazivši učenca, ki ni pazil, mu potrka na ramo, rekoč: »Kaj pa je to . . . ?«

Predno učitelj izgovori, odgovori prestrašeni učenec: »Očetova kamižola, kadar si pa oni kupijo novo, bode ta moja.«

Opravičba.

»Spoštovani gospod učitelj, oprostite, da moj brat ne more danes v šolo priti. Včeraj zvečer je po neprevidnosti butnil z glavo ob steno, ki se je potem vnela.«

Ona zna.

Katehet razlaga otrokom, da je trpinčenje živali tudi proti peti božji zapovedi. Pri tej priliki omeni, kako neusmiljeno je ravnal deček, ki je vlekel mačko, ki je lezla skozi plot, za rep in jo tako mučil. »Kako lahko bi ji bil rep odtrgal«, pravi katehet. — »Kdo mi zna povedati v tem oziru lep izrek?«

Nato se oglasi neka učenka in pravi: »Kar je Bog združil, tega naj človek ne skuša razdružiti.«

Še ni sposobna za smrt.

Mati: »Micika, če ne boš pridna in me boš vedno tako jezila, ti bom skoraj umrla.«

Micika: »Saj še vi ne morete umreti, mati, vi morate postati prej babica.«

Rajši ne!

Lizika: »Mama, ali boš ti tudi tašča, če se jaz kedaj poročim?«

Mati: »Seveda!«

Lizika (malo premišljuje, potem pa reče): »Veš, mama, potem pa se rajši ne poročim.«

Kedaj bo oče?

Mali Srečko se spravi, ko je povečerjal malo mleka in kruha, k počitku, a ne more takoj zaspati. Nedolgo potem vidi očeta, ki je prišel od nekod, da večerja pečenko. Ko tako Srečko gleda očeta, kako obira pečenko, vpraša naenkrat: »Kedaj pa bom jaz oče?«

»Čemu bi rad to vedel?« vpraša oče.

Srečko: »Ker dobiš ti za večerjo pečenko, a jaz samo mleko in kruh.«

Ne lizati!

Mati je pravkar vzela pečeno potico iz peči. — Majhna Anica, ki se je sukala okrog matere v kuhinji, se približa s svojim nosekom takoj ti prijetno dišeči jedi. Kar zakliče mati: »Ne lizati, Anica!«

Ta pa odgovori: »Saj ne ližem, jaz sem samo malo poduhala, a sedaj bi si najraje nos kar v usta vtaknila.«

Mu pride prav.

Mati: »Roman, ti si pa res poreden deček, ker s svojo sestrico tako grdo ravnaš in jo vedno mučiš. Le počakaj, ko pride Miklavž, prinese sestrici samo lepe reči, tebi pa drugega nič, kakor veliko šibo.«

Roman (veselo): »Hvala Bogu! Ž njo bom tepel sestrico!«

Napačno razumel.

Rudolf (teti): »Ali si sedaj zdrava, teta?«

Teta: »Saj nisem bila bolna!«

Rudolf: »Pa je naš papa včeraj rekel, da si na glavo padla.«

Zakaj lezejo iz jajca.

Majhna Irenka lista po knjigi s podobami in zagleda tam sliko, ki kaže, kako piščeta pravkar lezejo iz jajca. Njeni bratec opazuje tudi z zanimanjem to

sliko, potem pa pripomni: »Veš, Irenka, putke lezejo iz jajca, ker se boje, da bi jih sicer skuhali.«

Zakaj ga ne more zasmehovati.

Oče: »Kaj ste se danes v šoli učili, Tinče?«

Tinče: »Gospod katehet so nam razlagali o Noetu.«

Oče: »No, povej mi torej, zakaj se je Kam iz svojega očeta norčeval?«

Tinče: »Zato, ker je bil pijan.«

Oče: »Ali bi se tudi ti mogel iz mene norčevati?«

Tinče: »Pač ne, oče!«

Oče: »In zakaj ne?«

Tinče: »Ker že vselej spim, ko pridete vi pijani iz krčme.«

Čuden način sramežljivosti.

Sinček: »Kaj ne, mama, ako je človeka sram, postane rdeč?«

Mati: »Seveda, čemu to vprašaš, dete?«

Sinček: »Kako pa je to, da se sramujejo naš stric samo na nosu?«

Primerna opomba.

Mati: »Pozno je že, dete; iti sedaj spat. Naša piščeta so se tudi že davno spravila spat.«

Sinček: »Ja, mama, pa tudi stara koklja je šla ž njimi spat.«

Ni občutljiv.

Babica (svojemu živemu in porednemu vnuku): »Janezek, kaj vendar počenjaš? Ves dan te moram kregati in opominjati.«

Janezek: »Babica, naj te to ne skrbi, saj jaz nisem tako občutljiv.«

Čemu preti.

Erna, mestna deklica, je bila z materjo prvikrat pri koncertu. Ko vidi kapelnika, kako taktira, pravi: »Mama, saj vendar vsi tako lepo igrajo, zakaj jim pa preti s palico oni mož tam spredaj?«

»Mi mene.«

Majhna Jerica na svoj šesti rojstni dan materi: »Kaj ne, mama, pred šestimi leti smo mi mene dobili?«

Kaj dela zdravnik?

»Kdo pa zdravi tvoj bolni prst?«

»Ljubi Bog.«

»No in gospod doktor?«

»Ta ga hodi samo gledat.«

Izgovor.

Potnik, ki je zašel v tolpo porednih šolarjev, ki so se pravkar vsuli iz šole: »Ali vam gospod učitelj ni naročil, da se morate na cesti lepo in dostojno obnašati?«

Majhen paglavec: »Mogoče, a takrat jaz nisem bil v šoli.«

Skoraj nikoli.

Tujec (na cesti): »Otroci, tako blede ste, vi ste gotovo večkrat bolni?«

Deček: »Bolni smo pač večkrat, a ne umrjemo skoraj nikdar.«

»Mi.«

»Blažek, ali imaš ti še več bratcev in sestric?«

»Ne, jaz sem vsi otroci, ki jih imamo.«

Zakaj nič ne govori.

»Mama, zakaj pa takrat, ko pečeš sladkarije, nič ne govoriš?«

»Pa kaj naj govorim?«

»No, reci n. pr.: Milica, ali hočeš košček pe-
civa?«

Vprašanje.

»Da, da, v sili žre hudič tudi muhe«, s temi be-
sedami je oče pravkar končal stavek.

Majhèn sinček pa vpraša: »Oče, kaj pa je to »v
sili?«

»Če se mu slabo godi«, odvrne oče.

Sinček: »A tako, kaj pa žre takrat, če se mu do-
bro godi?«

Že nekaj starega.

Mlada vdova, ki ima več otrok, se je v drugič
poročila. Nekega dne sreča stric te otroke, pa vpraša
petletnega Lojzeka: »No, Lojzek, ali imate svojega
novega očeta tudi radi?«

Lojzek prikima, a dostavi takoj: »Nov pa ni več,
ker ga imamo že celo zimo.«

Novi učitelj.

Oče (svojemu iz šole prišedšemu sinčku): »Je-li
danes vaš novi učitelj že poučeval?«

Sinček: »Da, oče!«

Oče: »No, kakšen pa je?«

Sinček: »Se ne more še nič reči, mi si ga mo-
ramo še prej »pripraviti.««

Dogovor.

»Veš, Adolf, jaz bi rad poskušal enkrat kaditi.«

Adolf: »Jaz tudi. Glej, tukaj leži pol stričeve
smodke.«

Fric: »Pojdiva na dvorišče; jaz bom poskušal.«

Adolf: »A jaz bi tudi rad.«

Fric: »Saj jo dobiš, kakor hitro bode meni —
slabo.«

Kaj si želi za god.

Mati: »No, Rozika, kaj si želiš za svoj god?«

Rozika (ki se je maloprej s svojim bratcem prepirala): »Nič drugega, kakor da Alfreda enkrat pošteno natepete.«

Razumljivo.

Neki duhovnik, ki je bil znan kot jako priljuden in ljubeznjiv gospod, je bil nekoč na potovanju, kjer je naletel na majhnega dečka.

»Kaj pa delaš?« se začne duhovnik pogovarjati.

»Služim za svinjskega pastirja!« je bil odgovor.

»Koliko pa imaš plačila?«

»Dobim pač na leto po eno obleko in dva para čevljev.«

»Kaj ne več!« vzklikne duhovnik. »Glej, jaz sem tudi pastir, pa imam mnogo boljšo službo.«

»O, že verjamem, gospod!« pritrди odkritosrčno deček, »a vi morate gotovo več prasic pasti.«

Duhovnik se nasmeje in si misli, da ima deček prav, a v drugem smislu, kakor si je sam domišljal.

Po ovinkih.

V neki družini so dobili po večerji na mizo še nekaj sladkarij. Tončka je bila pa že v postelji. Ni pa še spala. Ko opazi sladke jedi, pravi: »Mama, jaz sem tudi še lačna.«

Mama: »Če si lačna, ti dam pa še košček kruha.«

Tončka se ozre na sladkarije in reče pomenljivo: »Ja, pa sem drugače lačna!«

Doma ali ne?

Tuja gospa (domačemu sinčku): »Ali je mama doma?«

Deček: »Če ste vi gospa Pavličičeva, je rekla, naj vam povem, da je ni doma.«

Gospa: »Kdaj ti je to naročila?«

Deček: »Malo prej, ko se je zaklenila v svojo sobo.«

Po svoje je sklepal.

Karlek je bil še majhen, pa je že moral zibati svojega bratca Maksa, kar mu ni bilo nič kaj všeč. Maks zboli in umrje, ko je bil star eno leto. Čez nekoliko časa je ležal zopet majhen fantiček v zibeli; ime mu je bilo tudi Maks. Karlek je moral zopet zibati in se je večkrat hudoval, kajti ta Maks je bil prav tako nemiren, kakor oni prvi. Nekoč Karlek modruje prav resno tako-le: »Zakaj pa nisi ostal v nebesih? Aha, te niso marali gori, jeli? Zakaj si pa tako poreden! Samo malo večjo glavo si prej imel!«

Še eno vprašanje.

Rezika: »Mama, povejte mi še to, potem vas ne bom več nadlegovala.«

Mati: »Kaj pa?«

Rezika: »Zakaj mlade ribice ne potonejo, predno se nauče plavati?«

Veliki petek.

Mamica pelje petletno hčerko Metko na veliki petek v cerkev, pa ji pripoveduje, da je ta dan Jezus umrl za nas. Metka se zamisli, nato pa reče: »Mama, ali bom smela za pogrebom?«

Sam mu je kos.

Kmetski fantalin pretepa na ulici gosposkega dečka. Tega mati vidi to skozi okno, pa se grozi kmetskemu paglavcu, rekoč: »Počakaj, paglavec, jaz ti pridem kmalu pomagat.«

Kmetski deček pa hitro odgovori: »O le ostanite, gospa, saj sem mu jaz sam kos!«

Jok škoduje lepoti.

Teta: »Ne jokaj, Katica! Jok škoduje lepoti!«

Katica: »O tetka, potem ste mogli vi v svoji mladosti gotovo mnogo jokati.«

Nepotrebno umivanje.

Mati: »No, Nacek, umij se, saj veš, da pridejo danes tvoja botra!«

Nacek (ki se ni rad umival): »Kaj pa, če ne pridejo?«

Dovolj velik.

Štiriletni Jelici naroči oče, naj mu pobere obrisalko, ki mu je padla na tla. Jelica sicer uboga, a ko mu izroči brisalko, reče: »Veš, atek, ti si že dovolj velik, da bi si lahko sam pobral obrisalko!«

Natančen odgovor.

Majhni Hinko pride v trgovino in zahteva pičo za kanarčka. Ker deček ni imel denarja, ga vpraša trgovec, ki je fantka sicer poznal, a ni vedel, so ga li poslali domači ali kdo drugi, zato vpraša: »Ti fantič, jeli ta piča za tvojo mater?«

»O ne«, odvrne naglo deček, »za našega kanarčka!«

Pridnega učenca modrovanje.

Oče: »Ne jej, sinko moj, nezrelih jabolk, ker so škodljive.«

Mali Francek (šolarček): »Niso ne, oče; vselej, ko sem katero pojedel, mi ni trebalo tri dni v šolo iti.«

Vprašanje brez odgovora.

Sinček: »Oče, kakšno slamo pa imate vi v glavi, meni so danes gospod učitelj rekli, da imam — ajdovo?«

Še eno vprašanje.

Vnuk: »Ali imate i vi možgane v glavi?«

Dedek: »Seveda, čemu to vprašaš, Tonček?«

Vnuk: »Mislil sem, da imate bombaž, ker vam iz ušes gleda.«

Vrečarji.

Pri pouku o živalstvu so prišli na vrsto tudi vrečarji. Vrečarji imajo na trebuhu nekako vrečo. »Kaj meniš ti, Francek, zakaj imajo to vrečo?« vpraša učitelj.

»Zato, da noter zlezejo, če jih psi zasledujejo«, se odreže Francek.

Dostojnost.

Učiteljica poučuje deklice, da se mora deti roka na usta, če se človeku zdeha. Marijanica pa dvigne roko in vpraša: »Gospodična, ali takrat tudi, kadar je tema?«

Učitelj tolmači Mihecu odštevanje.

Mihecu je delalo odštevanje velike preglavice. Učitelj si je prizadeval na vse mogoče načine, da bi ga prisilil misliti. »Pazi, Mihec!« je rekel. »Če bi bile pri kosilu tri črešnje na mizi, pa bi tvoja sestra eno snedla, koliko bi jih še ostalo?«

Mihec: »Koliko sestra bi ostalo?«

Učitelj: »Ne! Pazi vendar! Če bi bile na mizi tri črešnje, pa bi sestra eno črešnjo snedla, koliko bi jih ostalo?«

Mihec: »To ni mogoče, gospod učitelj, saj zdaj ni črešenj.«

Učitelj: »Poslušaj, Mihec! Saj si samo mislimo tako. Torej recimo, da bi sestra eno snedla, koliko jih še ostane?«

Mihec: »Nič, moja sestra bi vse snedla.«

Učitelj: »Bodi pameten, Mihec! Recimo, da bi snedla samo eno.«

Mihec: »Res, gospod učitelj, vi moje sestrice ne poznate.«

Učitelj: »Pa recimo, da je tvoj oče zraven in ne pusti, da bi jih več snedla kot eno.«

Mihec: »Saj očeta še doma ni; bodo šele pojutrišnjem prišli.«

Učitelj: »S teboj ni nič. Zdaj ti pa zadnjikrat rečem, odgovori, kar te vprašam, če ne, pojdeš v kot. Ako bi bile tri črešnje na mizi, pa bi sestra eno snedla, koliko bi jih še ostalo?«

Mihec: »Nobena, saj bi druge vse jaz hitro pozobal.«

Opis šolske sobe.

Matijček je opisal šolsko sobo tako-le: Šolska soba nastane iz tintnikov, klopi, table, učitelja in šibe. Skoraj vse je že staro, samo šiba ne; ta mora biti vedno nova. Kdor pride še bolj pozno v šolo kot gospod učitelj, jih dobi s šibo. Na zemljevidu vise mesta in reke, da se jih učimo na pamet. Gospod učitelj je naredil s šibo luknjo v obljubljeno deželo. Z globusom naredi solnčni mrk. V šoli visi tudi toplomer; z njim se naredi poleti vročina. Gospod učitelj gleda nanj tako dolgo, da kaže 20 stopinj; potem pa lahko gremo domov. Ob desetih je četrturni odmor; takrat jemo pol ure kruh, če ga imamo. Šolski nadzornik nas vselej pohvali; gospod učitelj je pa vendar vesel, ko zopet odide.

Kako je popisal Milko kravo.

Krava je žival, ki muka. Spredaj ima glavo, zadaj pa rep. Na vseh štirih koncih ima noge. Na glavi so rogovi, s katerimi bode. Z repom pa ošvrkne dekle, kadar jo molze. Uhlje ima kosmate, ker je huda. Gleda pa debelo.

Okoli nosa je obrita in mokra, ker nima nič robca, sicer pa je pokrita z dlako.

V zgornji čeljusti nima zob, čeprav ni še stara. Jezik je tak kakor ščet.

Na nogah ima po štiri parklje. Hodi pa samo po dveh, zadnja dva ima kar tako. Pod trebuhom ji visi

vime. Tam ima shranjeno mleko. Večje ko je vime, boljše je. Na vratu pa ima preveč kože, tako da od nje visi.

Trebuh je kakor sod, ker vse dvakrat poje. Telička ima tako rada, da ga liže. Če ga vzame mesar, se joče.

Ako bi krava ne imela rogov in ne repa, bi bila jako koristna žival. Tedaj bi pač tudi ne imela kosmatih uhljev.

Protinožec.

Učitelj (razlaga): »Naša zemlja je, kakor znano, okrogla. To vam predočuje tudi globus ali zemeljska obla. Tisti ljudje, ki živijo na nasprotni strani zemeljske oble, imenujemo protinožce ali s tujo besedo »antipode«. Miloš, ali bi ti vedel, kateri so naši protinožci?«

Miloš: »Tega pa ne vem.«

Učitelj: »Poglej! Če bi tu v Ljubljani navpično v zemljo zavrtal veliko luknjo tako, da bi prodrl skozi zemljo, kje bi prišel vun?«

Miloš: »Pri luknji!«

Tudi vzrok.

Učitelj: »Jerica, danes si bila pa res pridna in mirna.«

Jerica: »Kaj morem jaz za to, ko me pa tako močno grlo boli.«

Štiri živali.

Učitelj: »Kdo mi zna naštetih štiri živali, ki žive v Afriki?«

Tonče: »En nosorog in trije levi.«

Nepotreben strah.

Med učenci prvega razreda je bilo na neki šoli tudi nekaj zaostalih ali »repetentov«, ki so bili polni

muh in primerno navihani. Nekega skromnega Nacka so takoj prvo uro dražili, da sedi v »oslovski« klopi. Drugo jutro pa sede Nacek — meninič, tebinič — v prvo klop. Učitelj ga vpraša, zakaj ne ostane v zadnji klopi. Nacek jokaje pravi: »Potem bom pa dobil oslovska ušesa.«

Pri računstvu.

Učitelj vtepa nagajivemu Petrčku v glavo pravila odštevanja in prištevanja. A Petrček ne mara nič kaj misliti.

»Poslušaj in pazi vendar, Petrček«, mu reče učitelj. »Če so štiri muhe na mizi, pa eno ubijem, koliko jih še ostane?«

Petrček pogleda bistro, pa reče: »Samo ena!«

»Kako to?« pravi učitelj.

Nato Petrček: »Samo mrtva muha ostane, druge pa zlete.«

Kdo je boljši?

Katehet opominja učence, naj se vsi udeleže neke cerkvene slovesnosti in naj se ondi lepo vedejo. »Glejte«, pravi, »da nas zopet ne prekose deklice; saj se že tako vedno sliši, da so deklice boljše kot dečki.«

»Prosim, gospod katehet«, se oglasi eden izmed dečkov, »ali je to res, da so ženske bolj pobožne kakor moški? V litanijah vseh svetnikov je pa le več moških kot žensk.«

Velika opica.

Učiteljica prvega razreda opisuje na podlagi neke podobe opice. Čudeč se poslušajo otroci, ko jim govori o velikosti teh živali. Kar naenkrat prekine učiteljico, ki je bila izredno velika ženska, neka učenka, rekoč: »Kaj ne, gospodična, tako velikih opic, kakor ste vi, pa vendar ni?«

Slaba pomoč.

Neki katehet je hotel včasih pomagati in pokazati svojo dobrohotnost na ta način, da je »položil« učencu prvi zlog ali prvo črko na jezik, pa se je včasih vse skupaj ponesrečilo. Tako n. pr. je bil Mihec vprašan: »Kaj je bil sv. Pavel?« Dečku ni prišlo nič pametnega na misel, zato mu je priskočil katehet na pomoč in začel: »Sveti Pavel je bil a . . . ap . . . apo . . .

Mihec (urno): »Apotekar!«

Po domače.

Mala Linica je bila tako preprosta, da je v prvem razredu kar po domače odgovarjala kakor doma. Katehet razlaga otrokom o Bogu in božji vse-mogočnosti. Nato pokaže solnce in vpraša: »Linica, ali moreš ti kaj takega narediti?«

Linica: »O ne, pa ti tudi ne!«

Podobice.

Katehet da pridnim učenkam 1. razreda lepe podobice; lene pa morajo ostati po šoli. Mala Rezika tudi ni nič znala. Nič ne pomaga; zaprta je z drugimi vred, ki so prištete med lene. Jokaje dviga roko in bi rada nekaj povedala. Na vprašanje, kaj želi, pravi: »Prosim, gospod katehet, jaz vam dam vse svoje podobice, če me pustite domov.«

Zdaj me ima že zopet.

Učitelj: »Povej, Čulek, koliko je polovica od pet?«

Čulek (svojemu sosеду tiho): »Vidiš, me ima že zopet; če rečem dve, mu je premalo, če rečem tri, mu je preveč.«

Res je.

»No ti, Lavrič, ali si si zapomnil, koliko zob ima človek, ki ima popolno zobovje?«

Učenec: »Polna usta, gospod učitelj!«

Učiteljeva radovednost.

Pred šolskim poslopjem čaka mati Jožka, ki je bil prvokrat v šoli. Ko pride deček iz šole, ga vpraša mati: »No, Jožek, kako je bilo v šoli?«

»Mati«, odgovori Jožek, »ko bi vi vedeli, kako radoveden je naš učitelj — vedno in vedno vprašuje; vse bi rad vedel!«

To je bilo krasno!

Mali Zvonko: »Papa! Danes sem se s stricem peljal na avtomobilu. Strašno je šlo hitro, tako da nismo mogli več gledati in govoriti tudi nisem mogel več, in v ušesih mi je šumelo in oči so bile polne prahu in v glavi se mi je kar vrtelo — oh, to je bilo krasno!«

Grožnja.

Mati žuga porednemu Nandeku, da ga zapre h kokošim v kobačo, ako ne bo priden.

»Pa me zapri«, pravi deček, »a to ti povem naprej, jajca ti ne znesem nobenega!«

Lepo mu je vrnil.

Dedek (vnuku): »Tu imaš vrček, pa mi prinesi piva!«

Vnuk: »Dobro, a dajte mi tudi denar!«

Dedek (šaljivo): »Za denar pivo prinesiti je lahko, a skušaj to brez denarja!«

Vnuk gre, a se za nekoliko časa vrne, postavi vrček na mizo in reče: »Tu imate, dedek!«

Ta hoče piti, toda vrček je prazen. »Kaj pa to pomeni«, pravi dedek.

Vnuk: »Iz polnega vrčka piti, je lahko, toda poskusite to iz praznega!«

Za to ni vprašal.

Katehet: »Vsi izhajamo torej od Adama in Eve.«

Učenec: »Gospod katehet, moj oče pravi, da izhajamo iz opice.«

Katehet: »Za razmere v vaši družini te nisem vprašal.«

Napačna razlaga.

Katehet: »Kdaj grešim z opuščanjem?«

Učenec: »Z opuščanjem grešimo, kadar bi morali grešiti, pa nočemo.«

Je že pozabil.

Katehet: »Kako si si upal storiti tak greh? Ali nisi vedel, da Bog vse vidi?«

Učenec: »Sem že pozabil.«

Še ni bil pri birmi.

Katehet: »Zakaj nisi imel v nedeljo mašne knjižice?«

Učenec: »Prosim, še nisem bil pri birmi.«

Eno repo mu je vzel.

Katehet: »Kaj je vzel Bog spečemu Adamu?«

Učenec: »Eno repo.«

Dvoumno vprašanje.

Katehet: »Zakaj sta morala Adam in Eva — umreti?«

Učenec: »Zato, ker še ni bilo takrat nobenega doktorja.«

Čevlje osnažiti.

Pri razlagi 3. božje zapovedi opominja katehet, naj bodo otroci vsako nedeljo in praznik pobožno pri

sveti maši. Nato vpraša naglo Pavelčka, ki je bil nekoliko raztresen: »Kaj moraš storiti v nedeljo, Pavelček?«

Ta se krepko odreže: »Čevlje osnažiti!«

On ne.

Tinče se je igral z muho, ko je opisoval gospod katehet dogodke o smrti Jezusovi. Katehet ga prese-neti in naglo vpraša: »Tinko, kdo je križal Jezusa?«

Tinče (ves prestrašen): »Jaz že ne!«

Po ovinkih.

Jožek, ki je bil poreden deček, opazuje Mihca, ki sedi na tleh in liže čokolado. Namazal se je ž njo po vsem obrazu. Jožek ne more več tega gledati, zato pravi: »Mama, ali jaz res ne dobim čokolade?«

Mati: »Ne!«

Jožek: »No, potem mi pa vsaj dovoli, da obližem Mihca.«

Počiva si.

Mirček je strašno razvajen otrok. Če česar ne dobi, vpije in kriči, da je groza. Nekoč hoče imeti očetovo žepno uro, katere mu pa mati ne da. Zato začne zopet na vse grlo kričati in se jokati. Mati ga zapodi v stransko sobo. Ondi je kričal skoraj celo uro. Naenkrat utihne. Mati stopi v stransko sobo k njemu in pravi: »No, vendar enkrat si se naveličal vpiti.«

»Ne, mati!« zavpije deček jezno. »Jaz si samo malo počivam.«

Dimnikarji v nebesih.

Deček: »Ali pridejo tudi dimnikarji v nebesa, mati?«

Mati: »Seveda, če so bili dobri in pridni.«

Deček: »Kaj ne, potem so v nebesih tudi črni angeli?«

Solnce čaka.

»Oj, kako je danes oblačno in mrzlo!« vzkliknejo mati, ko zjutraj odpirajo okno spalnice ter še dostavijo: »Da bi vendar bil že konec te grde zime in bi posijalo solnce!«

Majhna Anica: »Kaj ne, mama, solnce čaka, da bi postalo topleje?«

Kako je delil.

Gustek je dobil od tete škarnicelj (zavitek) bonbončkov z naročilom, da te sladkorčke s svojo sestrico pošteno deli. »Gustek«, pravi mati nekoliko pozneje, »ali si pa s sestrico tudi pošteno delil?«

Gustek: »Sem, mama; sladkorčke sem obdržal jaz, papir pa sem dal sestri, saj ona tako rada čita.«

Korist plotov pri vrtilih.

Učitelj: »Čemu imajo ljudje plotove okrog vrtov?«

Učenec: »Najbrž zato, da po njih ložje svoje vrte spoznajo.«

Sveti zakon.

Katehet pojasnjuje otrokom pomen svetih zakramentov krsta, birme in sv. zakona. Pri ponavljanju vpraša: »Kaj je sveti zakon?«

Učenka odgovori: »Sv. zakon je zakrament, ki sicer k izveličanju ni neobhodno potreben, pa ga vendar oni naj ne zamudi, ki ima priliko, ga sprejeti.«

Dobro se je odrezal.

Katehet neke šole na kmetih je hotel otrokom pojasniti, da so včasih tudi ob nedeljah dovoljena hlapčevska dela. »Mislite si, otroci«, pravi, »oče ima-

jo žito zunaj na polju, radi bi ga spravili domov pod streho, toda ves teden deži in ga ne morejo. V nedeljo pa se naenkrat prikaže solnce in napoči najlepši dan; ali smejo oče ta dan žito domov pripekljati?«

Učenec: »Ne!«

Katehet: »In zakaj ne?«

Učenec: »Ker je takrat še premokro.« (Otrok je vpošteval dejstvo, da je ves teden močno deževalo in se žito tako hitro ne posuši.)

Iz Sv. pisma.

Katehet (pri obravnavi svetopisemskega čudeža): »Kako pravimo torej takemu dejanju, kjer se voda v vino spremeni?«

Učenec (sin vinskega trgoveca): »Vinska trgovina.«

Rasti je morala sama.

V prvem razredu vpraša katehet učenko: »Kdo te je ustvaril?«

Učenka odgovori: »Ljubi Bog«, potem pa še dostavi: »a čisto majhno; rasti pa sem morala potem sama.«

To ni bila nobena umetnost.

Pri veronauku se nekemu otroku ni posrečilo brez pomoči katehetove ponoviti, da je ljubi Bog ustvaril nebo in zemljo in vse, kar je. Končno se mu to vendarle posreči. Katehet zadovoljen dostavi: »No, to vendar ni bila umetnost!«

V prihodnji uri hoče katehet z otroki to ponoviti, in prvi učenec, ki ga pokliče, odgovori glasno in razločno: »Ljubi Bog je ustvaril nebo in zemljo in vse, kar je, in to vendar ni bila umetnost.«

Sirota.

Učitelj: »Kaj je sirota?«

Učenec: »Sirota je otrok, ki še nima staršev.«

Otroci in norci.

Oče: »Tinček, daj teti roko v slovo! Kako boš pa rekel, ker teta odhaja?«

Tinček: »Hvala Bogu, da gre!«

Vprašanje.

Sinček: »Kaj ne, mama, da sem od onega časa sem, ko hodim v šolo, mnogo bolj priden, kakor sem bil prej?«

Mati: »Seveda si mnogo pridnejši, dragec!«

Sinček: »A zakaj zaklepaš še vedno škatljo s sladkorjem pred mano?«

To že sami vedo.

Janezek je bil prvič v šoli pri krščanskem nauku. Ko pride domov, ga vprašajo mati: »No, Janezek, ali so te gospod župnik vprašali, kdo je ustvaril prva človeka?«

»Ne«, se odreže Janezek, »to že sami vedo.«

Baharija.

Ivo: »Veš kaj, Ančka, jaz sem pa danes že slišal kukavico!«

Ančka: »Jaz sem jo slišala že včeraj!«

Lojze: »O, jaz sem jo slišal že lani!«

Dober računar.

Učitelj: »Ti imaš 16 črešenj. Najprej jih poješ 9, pozneje še 7; kaj ti ostane?«

Učenec: »Koščice, gospod učitelj!«

Previdnost je povsod dobra.

»Kaj ne, stric, vi ste že zelo stari.«

»I gotovo, ljubo dete, zelo sem že star.«

»Ali ste že tako stari, da imate slabe zobe?«

»Da, moji zobje so popolnoma za nič; pa čemu to vprašuješ?«

»Tedaj bom pa vam dal hraniti svoje orehe!«

Ne spodobi se.

Francek je bolan. Zdravnik mu reče: »No, pokaži mi jezik!«

Deček se prestraši in reče: »Gospod, to se ne spodobi!«

Kdo ima prav.

Oče: »Otrok ne sme nikoli reči: Jaz hočem!«

Sinček: »Mama pa vedno pravi, da otrok ne sme nikoli reči: Jaz nočem!«

To ni nič posebnega.

Poreden deček, ki ga je oče prav pošteno natepel, se je jokaje izgovarjal, rekoč: »Ali je to kaj posebnega, ako tako močen mož tako slabega dečka pretepa!«

Tudi drugim materam privošči veselje.

Mati: »Lansko leto si mi napravil tako veselje, ko si bil prvi v šoli; na, zdaj si pa zopet nazaj zlezal!«

Učenček: »Vidite, mama, katera druga mama bi tudi rada kdaj imela kako veselje!«

Prošnja za kratko potrpljenje.

Mali Andrejček prav pobožno moli, še manjša sestra Tončka pa mu nagaja in ga moti. Nekaj časa dobri Andrejček hrabro prenaša in se ne da motiti. Slednjič se mu pa le preveč zdi in vzklikne: »O ljubi Bog, prosim za kratko potrpljenje, da Tončko prav dobro nabijem, ker mi tako nagaja!«

Priden učenček.

Malega šolarčka je vprašal striček: »No, Jožek, ali hodiš rad v šolo?«

Jožek odgovori: »O v šolo grem rad, iz šole grem tudi rad, a v šoli pa nisem rad.«

»Dregni me še enkrat!«

Učenec: »Gospod učitelj, Matijček me vedno drega s komolcem.«

Učitelj: »Jaz ničesar ne vidim.«

Učenec: »Matijček, dregni me še enkrat, da bode gospod učitelj videl!«

Dober spomin.

Mati: »Ko sem bila še jaz tako majhna, kakor si zdaj ti, sem bila veliko bolj pridna, kakor si ti.«

Sinček: »Kako imate vendar dober spomin!«

Kdaj je začela.

Petrček se včasih zlaže. Mati ga hoče odvaditi pa pravi: »V tvojih letih se jaz nisem nikoli zlagala.«

»Kdaj pa si potem začela, mama?« vpraša otrok.

Anonimnost.

Učitelj: »Anonimno je to, kar je brez imena. Povej mi sedaj, Gustek, stavek, v katerem boš rabil besedo: anonimno.«

Učenec: »Moja nova sestrica je anonimna.« (Ker še ni krščena.)

Kaj naj reče.

Obiskovalka: »Nežica, ali je mama doma?«

Nežica: »Ne, šla je k sosedi.«

Obiskovalka: »Kdaj se pa vrne domov?«

Nežica (v zadregi glasno zakliče v sosedno sobo): »Mama, kaj naj pa sedaj rečem?«

Dolžnost bolnika po ozdravljenju.

Katehet: »Kaj mora bolnik storiti, ko je po dolgi bolezni zopet ozdravel?«

Učenec: »Zdravnika mora plačati!«

Dobro izpričevalo in učeni starši.

Mati in oče kregata Marico zaradi slabega izpričevala, ki ga je prinesla iz šole: »Ali te ni sram, da imaš tako slabo izpričevalo? Glej, Nožarjeva Jelica hodi šele pol leta v šolo, pa ima v izpričevalu vse »prav dobro«?

»He«, se odreže Marica, »lahko dobi dobro izpričevalo, ker ima tudi učene starše!«

Vprašanje zastran kurjih očes.

Mali Dragec: »Ata, kadar ti noge zaspijo, ali takrat tudi kurja očesa zamižijo?«

Ker je smešen.

»Stric, napij se zopet, da boš pijan!«

»Zakaj pa, Karlek?«

»Zato, ker si takrat vedno tako smešen, kadar si pijan!«

Kaj naj stori s palico.

Oče (ves razjarjen svojemu nagajivemu sinu): »Povej mi, Tinče, kaj bom zdajle storil s to-le palico?«

Tinče: »Oh papa, prosim, prosim — pojdite ž njo na izprehod!«

Odkritosrčno.

Oče: »No, Jožek, kdo je danes v šoli največ znal?«

Jožek: »Gospod učitelj!«

Kaj je tatvina.

Učiteljica hoče v prvem razredu otrokom pojasniti, kaj je tatvina in pravi: »Ako komu z roko sežem v žep in vzamem iz njega denar, kaj sem potem?«

Učenka: »Njegova žena!«

Zakaj jo je udaril.

Učitelj: »Zakaj jokaš, Špelica?«

Špelica: »Ker me je Andrejček udaril.«

Učitelj: »Zakaj si tako hudoben, Andrejček?«

Andrejček: »Jaz sem jo udaril samo zato, ker je rekla, da se je ne upam.«

Njegova starost.

Učitelj: »Povej mi, Jurček, koliko si star?«

Jurček: »Pred nekaj dnevi so mi rekli mama, da imam 6 let, lani pa so mi pravili, da jih imam samo pet. Zdaj pa ne vem, katero število je pravo.«

Zdaj mu je mnogo boljše.

Oče (sinčku): »Pred vsem moraš lepo ubogati in poslušati, kar ti rečeva jaz in mati. Glej, ko sem bil jaz toliko star, kakor ti zdaj, že nisem imel več staršev; pri tujih, brezsrdnih ljudeh sem moral biti, večkrat sem moral iti zvečer lačen spat in marsikatero noč sem natihem prejokal.«

Sinček: »Kaj ne, ata, potem ste pa prišli k nam in pri nas vam je bilo veliko boljše: pri nas se vsaj lahko najeste!«

Minka prvokrat v šoli.

Ko pride majhna Minka prvokrat iz šole domov, jo vprašajo, kako ji je bilo kaj vseč v šoli.

Nato nevoljna odgovori: »Tako nekako čudno je bilo; jaz sem vse drugače pričakovala. Najprej so prišli učiteljica in so rekli, da nas bodo učili sedeti — kdaj že to znam! Potem so nam pa vse po vrsti kazali: vrata, okno, mizo, stol, klopi, zid . . . in so rekli: to so vrata, to so okna, to je miza, to je zid . . . he, saj to vsak lahko ve, to imamo tudi doma! Potem so pa prišli tudi gospod katehet in so tam v prvi klo-

pi eno nekaj vprašali; pa jim ni znala povedati. Potem so pa vprašali eno drugo, pa tudi ni vedela; potem so vprašali še tretjo in tudi niso mogli zvedeti; šele četrta jim je povedala, in potem so bili zelo veseli, ko so vendarle zvedeli!«

Ni več prazen.

Mati: »Janko, kaj pa misliš, da na prazen želo-dec tako nezrelo jabolko ješ?«

Janko: »O, nič se ne bojte mati, saj ni več prazen, sem že štiri pojedel!«

Razumljivo.

Mati: »Ti porednež, ti, v novih hlačah si padel v vodo?«

Jakec: »Ali mama, saj si jih med padcem nisem utegnil sleči!«

Znamenje ponižnosti.

Učitelj, ki je obravnaval v šoli pomladanske cve-tice in povedal pri tej priliki, da je vijolica znamenje ponižnosti, vpraša učenca, ki ni pazil: »Kakšen je to-rej človek, ki je vijolici podoben?«

»Višnjev«, odgovori naglo učenec.

Prošnja.

Majhna Anica svojemu stricu: »Ljubi stric, pro-sim te, daj mi jedno konjsko žimo iz tvoje brade, napeljala bi si na njo biserne kamenčke.«

Kaj pomenijo beli lasje?

»Mama, glejte: tukaj-le imate pa bel las.«

»Vidiš, hčerka«, odgovori mati, »to je od tod, ker me tako jeziš.«

»Oh, to ste morali vi jeziti staro mamu, ki imajo vse lase bele!«

Korist velikih rek.

V šoli so pisali prosto nalogo o »koristi velikih rek.« Pridni Francek je že veliko napisal, ko se mu pa le še premalo zdi, zapiše še to-le: »Slednjič nam koristijo velike reke tudi s tem, da lahko gredo ljudje onemu, ki utone, s čolničkom na pomoč, v malem potoku pa to ni mogoče.«

Utemeljevanje.

Katehet: »Kdo je bolj zaslužil kaznen, Adam ali Eva?«

Učenec: »Adam!«

Katehet: »Zakaj?«

Učenec: »Adam je bil mož in zato bi moral biti bolj pameten nego ženska.«

Ne da jih.

Učitelj: »Če vzameš od šest tri proč, koliko še ostane? Francek!«

Francek: »Ne vem, gospod učitelj!«

Učitelj: »No, če imaš šest hrušk, in jaz te prosim, da daš meni tri, koliko jih ostane potem tebi?«

Francek: »Šest!«

Učitelj: »Če te pa jaz za tri prosim.«

Francek: »Saj jih ne dam!«

Kaj hočemo poprej?

V neki družini so se ravno h kosilu pripravljali. Kar pride nenadoma poročilo, da je umrla teta. Mali Milček upira poželjivo oči na polno skledo in ves v skrbeh vzklikne: »Ata, ali se moramo precej zdaj jokati, ali naj še počakamo in prej odkosimo?«

Pri geometrični uri.

Učitelj: »Povej mi, Anica, kaj je žoga?«

Anica dolgo premišljuje, potem pa odgovori: »Žoga je napihnjena pika.«

On tudi veruje.

Katehet izprašuje razne molitve. Deček v drugi klopi pa ne pazi in nagaja svojemu sosedu. Ko katehet to vidi, pokliče odločno: »Jožek — Verujem v Boga . . .«

Jožek (prestrašen): »Jaz tudi!«

Opica ne razume.

V zverinjaku ogleduje Janezek s svojo mamico opice. Nato prične: »Mamica, poglej, ali ne izgleda ta opica kakor naša babica?«

Mama: »Toda otrok — tako se vendar ne govori, to je žaljivo!«

Janezek: »Mamica, saj me opica ne razume!«

Zagonetno vprašanje.

Sinček: »Mati, zakaj pa ima vsaka nevesta belo obleko?«

Mati: »Zato, ker je bela barva znamenje veselja.«

Sinček: »A zakaj ima vsak ženin črno obleko?«

Mati (molči . . .)

Znati se mora.

Katehet neke šole na Dunaju naroči ob koncu ure otrokom, naj razmišljajo doma o vprašanju, kaj je največji greh. Kdor bode vprašanje najboljše rešil, dobi za nagrado eno krono.

Prihodnjo uro izprašuje.

Prvi učenec reče: »Največji greh je to, če žalimo svoje starše.«

Katehet: »Dobro, a so še večji grehi.«

Drug učenec pravi: »Največji greh je, ako ne posvečujemo praznikov.«

Katehet: »Dobro, toda imamo še večje grehe.«

Zdaj zapazi katehet majhnega Morica, ki neprenehoma dviga roko. Namigne mu, ta pa takoj vstane in

reče: »Največji greh je to, ako ne verujemo v Jezusa Kristusa, našega Odrešenika.«

Katehet: »Prav dobro — toda, kako prideš, Moric, danes ti tu sem?«

Prebrisani Moric pa odvrne: »Gospod katehet, slišal sem, da je moči tukaj danes eno krono zaslužiti in zato sem prišel.«

Zakonska sol.

Učitelj je obravnaval v šoli sol. Ko je govoril o njeni uporabi pri solenju jedil, vpraša nekega učenca: »France, kaj pa storijo tvoj oče, ako jim meso ni dovolj slano?«

Učenec: »Tedaj ga vržejo materi v glavo.«

Ni se igral.

Nacek pride z opraskanim obrazom in krvavečim nosom iz šole domov.

»Kolikokrat sem ti že prepovedala igrati se s sosedom Karlekom, tem malopridnežem«, ga karajo mati.

Nacek pa mirno odgovori: »Saj se nisem igral z njim, midva sva se tepla.«

Čudna molitev pred poukom.

Mati vpraša svojega majhnega začetnika, ki je hodil šele nekoliko dni v šolo: »No, Milček, ali ste se že učili kako molitvico?«

Milček pritrdi ter začne takoj tako-le moliti: »O Bog, ki slabim rad pomagaš, ozri se milo zdaj na nas, nam daj, da pridno se učimo in tebi služimo vsak čas, amen, sedite, tablice na klop!«

Bog plačaj!

Po nekaterih krajih je navada, da verniki v cerkvi ob koncu pridige zahvalijo pridigarja z »Bog plačaj!« za božjo besedo, ki so jo slišali.

Ker je bila Micika pridna, je smela z materjo večkrat v cerkev. Nekega dne, ko se je vračala iz cerkve, vpraša deklica mater: »Mama, zakaj pa reko ljudje v cerkvi, ko pridiga mine: Bog plačaj! Kaj ne, zato, ker so veseli, da se je končala?«

Učenčeva vljudnost.

Učiteljica: »Janezek, ti si strašno umazan! Kaj bi ti rekel, če bi prišla jaz tako umazana v šolo?«

Janezek: »O gospodična, iz vljudnosti bi kaj takega niti ni omenil.«

Jeli prav odgovoril?

Učitelj zapazi nepazljivega učenca, pa ga hitro pokliče, rekoč: »Kaj sem pravkar rekel, Franc Lah?«

Mirno vstane deček in z nedolžnim obrazom odgovori: »Franc Lah!«

Ne zdaj, šele po šoli.

Trafikantka (majhnemu učenčku, ki kupuje cigarete): »Za koga pa kupuješ cigarete, fantek?«

Deček: »Za se!«

Trafikantka: »To ga glej! Že zdaj hočeš kaditi?«

Deček: »Ne zdaj, ampak šele po šoli.«

Modrovanje majhne Tinice.

Majhna Tinica je sanjavo zrla v zvezdnato nebo in je pri tem govorila: »Pa imajo angelčki v nebesih lepo; če hočejo ponoči drug drugega obiskati, ni jim treba drugega, kakor da vzame vsak namesto svetilke po eno zvezdo v roko.«

Čemu je kruh?

Učitelj: »Čemu je kruh?«

Učenec: »Kruh je zato, da surovo maslo nanj mažemo.«

Kako so skupaj prišli.

Mali Alfred: »Mama, kje si ti rojena?«

Mati: »V Ljubljani, ljubo dete.«

Alfred: »A kje je papček rojen?«

Mati: »On pa je rojen v Zagrebu.«

Alfred: »In jaz?«

Mati: »Ti pa tukaj, v Mariboru.«

Alfred (nekoliko pomišlja, potem pa reče): »Kako je to čudno, da smo vsi tako lepo skupaj prišli.«

Napačen sklep.

Učitelj neke mestne šole je svojim učencem pravkar pojasnil, da je moči le enako k enakemu prišteti. Tako n. pr. 2 kravi in 2 konja nista skupaj 4 krave ali 4 konji. Pa se oglasi sinček nekega mlekarja trgovca z mlekom), rekoč: »Gospod učitelj, 2 litra mleka in 2 litra vode pa dasta vendarle 4 litre mleka.«

Ni znano, je-li bil učitelj s tem odgovorom zadovoljen ali ne.

Drag pogovor.

Učitelj: »Ludoviček, tvoje vedenje je tako slabo, da tega ne morem dalje prenašati; o prvi priliki hočem govoriti s tvojim očetom.«

Učenec: »Gospod učitelj, bolje je, da tega ne storite, kajti drago boste plačali ta pogovor, moj oče je namreč odvetnik.«

Kedaj bode bobnal.

Maksek: »Ata, prosim, kupi mi boben!«

Oče: »Kaj ne, da bi me oglušil s svojim bobnanjem!«

Maksek: »O ne, ata,, bom pa samo takrat bobnal, ko boš ti spal.«

Tudi vzrok.

Učitelj: »Zakaj pa nisi naloge napisal, Karl?«

Karl: »Prosim, gospod učitelj, pripravljaj sem se za spoved, ki jo imamo danes popoldne. Zapisoval sem si grehe, pa jih je bilo toliko, da nisem utegnil naloge pisati.«

Dober zagovornik.

Mati je opazila v nogavicah svojega petletnega Viktorčka luknjo, zato ga je malo oštela. Viktorček se tako prestraši, da ne najde besed, da bi se zagovarjal.

Njegov mlajši bratec Lojzek, ki je bil navzoč, pa se ojunaci in Viktorčka tako-le zagovarja: »Vsi ljudje trgajo nogavice, celo kralj in učitelj!«

Se še ne ve za spol.

»Ali si dobil majhnega bratca ali sestrico?« tako je vprašala soseda majhnega Poldeka.

»Otrok še ni krščen — se torej še ne ve, kaj je«, odvrne Poldek.

Dvojčka.

Majhna Nežica se pobaha svoji prijateljici, rekoč: »Ali veš, Trezika, moj brat in jaz sva dvojčka.«

Z zaničljivim obrazom odgovori Trezika: Ah, kaj to! Moj brat in jaz bi bila lahko tudi dvojčka, če bi hotela; pa nama to ni potrebno.«

Pa ravno v sredo.

Oče majhnega Mirka lista po »Stoletnem kalendarju«. Vedoželjni sinček ga vpraša, kakšna knjiga je to. Ko mu oče stvar pojasni, vzklikne deček: »Ah, ljubi ata, poglej vendar v knjigi, kedaj bom obhajal svoj 70letni rojstni dan!«

Oče mu izpolni željo in pravi: »V sredo dne 21. februarja 1987. leta.«

»O jej!« vzklikne deček, »pa ravno v sredo, ko imamo telovadbo!«

Prav dobro je znal.

Mati: »No, Tinček, si li pesem, ki si se jo z menoj včeraj učil, v šoli dobro znal?«

Tinček: »O da, prav dobro sem jo znal; le začetni nisem znal, v sredini pa sem nekoliko obtičal in na besede, ki so ob koncu pesmi, pa sem čisto pozabil. Drugače pa sem pesem prav dobro deklamiral.«

Kdo je sirota?

Učitelj: »Kdo je sirota?«

Učenec: »Sirota je otrok, ki še nima staršev.«

Duhovito dete.

Babica: »Joj, joj, Francek! Kaj vendar počneš! Padel boš s stola, pa se boš ubil. Kaj bo pa mama rekla?«

Otrok: »Nič ne de, če kaj reče, saj je ne bodem slišal, ako se ubijem.«

Nebeška tolažba.

Tonček (svoji neomoženi stari teti): »Kaj ne, tetka; zakoni se sklepajo v nebesih?«

Teta: »Da, Tonček!«

Tonček: »No, tetka; potem ti pa še ni treba obupati!«

Leni petelin.

Mirka, sina bogate vdove, poučuje domači učitelj, neki dijak, zasebno, ker mu gre v šoli precej trdo. Nekega dne čitata in obravnavata berilo »Kokoš«, kjer je govor tudi o tem, da vali kokoš jajca.

Pri tem vpraša deček učitelja: »Gospoa instruktor, zakaj pa petelin ne vali jajec?« Ne da bi čakal na odgovor, nadaljuje deček: »Kaj ne, zato ne, ker je prelen za to?«

Prezgodnja hvala.

Učitelj: »Kdo mi zna imenovati dele sveta?«

Razven Tončka, najmlajšega učenca, nikdo roke ne vzdigne.

»Glejte ga! Najmlajši, pa vas vse prekosi!« pravi učitelj, kazaje Tončka.

»No, povej dele sveta in osramoti svoje součence!«

Tonček vstane in reče: »Sem le zato roko vzdignil, da povem, da jih ne znam naštet!«

Šolska bolezen.

Zdravnik (dečku, ki ni rad hodil v šolo ter se je delal bolnega): »Kedaj pa so tvoje bolečine najhujše, dragi Pepček?«

Pepček: »Vselej pred začetkom šole, gospod zdravnik.«

Prijetne sanje.

Anica je imela ponoči lepe sanje in jih je zjutraj pripovedovala svoji mamici. Ko je deklica končala, dostavi mati smehljaje: »To pa je res moralo biti nekaj krasnega!«

»Res, krasno je bilo«, odvrne Anica in dostavi čez nekoliko časa resno: »Ti, mamica, če se mi bode zopet kaj lepega sanjalo, zbudim tudi tebe, da boš tudi ti imela kaj od mojih lepih sanj.«

Molitev pred jedjo.

Katehet: »Otroci, zakaj molite pred jedjo?«

Učenec: »Zato, ker nam mati ne dado poprej jesti.«

Iz prirodopisja.

Učitelj: »Imenuj mi tri živali, ki žive v Afriki!«

Učenec: »Dve opici in ena papiga.«

Kaj je pujssek.

Mati (svojemu sinčku, ki je prišel ves umazan z vrta): »Ti, Jožek, si pač pravi pujssek.« Ko jo ta začudeno gleda, pravi mati dalje: »No, kaj me gledaš debelo, ali ne veš, kaj je pujssek?«

»O da«, odvrne Jožek, »pujssek je otrok stare — svinje.«

Še »puter« zraven.

Majhnega Jurčka, ki je zelo rad jedel kruh s surovim maslom, je učila mati »Oče naš« moliti. Ko sta nekoč zopet skupno molila to molitev, oglasi se deček pri besedah »daj nam danes naš vsakdanji kruh« ter z žalostnim glasom vpraša: »Mama, ali se ne dobi še tudi »puter« zraven?«

Kaj pa, če ne pride?

Mati: »Ernest, idi pa se umij, saj veš, da pride danes teta!«

Ernest: »Kaj pa, če ne pride?«

Obzirna narava.

Mirko lista po svoji novi knjigi »Živali v podobah«. — »Mama«, se oglasi naenkrat deček, »ali vedo živali za svoja imena?«

Mati: »Kaj pa misliš, Mirko!«

Mirko: »Torej ne, pa je to tudi dobro, kako bi se sicer morali osel, opica, bivol in prasica sramovati svojih imen!«

Prvi vtis.

Oče: »Jaz presojam vsakega človeka vedno po prvem vtisu, ki ga dobim, pa se še nisem nikoli zmotil!«

Majhni Gustel: »Ata, kakšen vtis pa si dobil od mene, ko si me prvokrat videl?«

Večja roka.

Lizika: »Mama, prosim za par rozin!«

Mati: »Jedno pest si jih smeš vzeti, Lizika.«

Lizika: »Jedno pest? — Prosim te, mama, zagradi mi jih ti, ker imaš večjo roko!«

Uboga babica.

»Od kod pridejo li vse te mnogoštevilne nevihte«, pravi oče opoldne pri obedu.

»Jaz to vem, jaz to vem!« vzklikne mali Fric.

Oče: »Ti veš? No pa povej«

Fric: »Iz kosti naše babice. Ona pravi vedno, če se bliža kaka nevihta, da jo je že teden dni prej v kosteh čutila.«

Vprašanje.

Obitelj sedi pri obedu. Zunaj razsaja hud vihar. Zdajci udari strela v blizu hiše stoječi topol. Vsi obsede kakor okameneli, le majhen Janezek vpraša boječe: »Ata, ali smo sedaj mrtvi?«

Modrovanje.

Emica (ki je v šoli slišala o prvem grehu in njege nasledkih): »Ah, mama, škoda, da ni bilo jabolko, ki ga je Eva ponudila Adamu, črvivo ali gnilo; Adam ga potem gotovo ne bi jedel in bi bili sedaj mi vsi v raj!«

Kratko, pa dobro.

Majhnega Zdravka so vprašali, če ve, kaj je to »nevesta«. Deček nekoliko časa pomišlja, potem pa reče: »Nevesta je žena, ki še nima moža, pa že za enega zna.«